מושלי הלשון

מיר באהערשן אן איידעלע שפראך

א סדר הלימוד וועגן אונאת דברים

והלכת בדרכיו

אינהאלט

פרק א': געדאנקען אויף דיבור

שיעור 1: **א מאכטפול געווער**–דער כח הדיבור

שיעור 2: **פון גארנישט צו גרויס**–אונזערע ווערטער וואקסן

שיעור 3: **סוף כל סוף**–וואו קומען אונזערע ווערטער אן?

שיעור 4: **מעסט דיינע ווערטער**–וויפיל רעדן מיר?

שיעור 5: **פארב דיינע פריינט**–טוישן א צווייטנ'ס זעלבסטבילד

שיעור 6: **ווארנונג! געפארפולע כוואליעס!** וויאזוי דאס אומזעבארע קען וויי טון

שיעור 7: **צוברעכן און צושטעכן**–ווערטער וואס צוקלאפן מענטשן

פרק ב': גורמים פון אונאת דברים

שיעור 8: **וואס ברענגט אונז וויי צו טון אנדערע?** סיבה #1: כעס

שיעור 9: **ווי אזוי עס צו פאררעכטן!** שטעל אפ די כעס

שיעור 10: **וואס ברענגט אונז וויי צו טון אנדערע?** סיבה #2: בלינד צו א צווייטנ'ס חשיבות

שיעור 11: **ווי אזוי עס צו פאררעכטן!** פארשטיין יענעמ'ס חשיבות

שיעור 12: **וואס ברענגט אונז וויי צו טון אנדערע?** סיבה #3: א געפיל פון מינדערוויכטיגקייט

שיעור 13: **וואס ברענגט אונז וויי צו טון אנדערע?** סיבה #4: קנאה

שיעור 14: **ווי אזוי עס צו פאררעכטן!** זיך דערהייבן (אז עס זאל נישט גלוסטן אראפצוקלאפן אנדערע)

שיעור 15: **וואס ברענגט אונז וויי צו טון אנדערע?** סיבה #5: היציגקייט

שיעור 16: **ווי אזוי עס צו פאררעכטן!** דער אהבת ישראל מאשין

שיעור 17: **וואס ברענגט אונז וויי צו טון אנדערע?** סיבה #6: גאווה

שיעור 18: **וואס ברענגט אונז וויי צו טון אנדערע?** סיבה #7: וויצן און הומאר

שיעור 19: **וואס ברענגט אונז וויי צו טון אנדערע?** סיבה #8: באשולדיגן אנדערע

שיעור 20: **וואס ברענגט אונז וויי צו טון אנדערע?** סיבה #9: צדיק בעיניו—א צדיק אין די אייגענע אויגן

שיעור 21: **וואס ברענגט אונז וויי צו טון אנדערע?** סיבה #10: בארעכטיגונג

פרק ג': פארשידענע סארטן אונאת דברים

שיעור 22: **קלאפן יענעמ'ס זעלבסטשאץ, ברענגענדיג איר ארײנצופאלן אין יאוש**

שיעור 23: **פארמינערן יענעמ'ס געפיל פון דערגרייכונג**

שיעור 24: **פארגרעסערן א צווייטנ'ס חסרון דורך יענעם פאָרשטעלן אלס "נישט נארמאל"**

שיעור 25: **פארשעמען יענעמ'ס משפחה אין ברען פון א קריגעריי**

שיעור 26: **ארויסברענגען אז עס ליגן אנדערע כוונות הינטער א מעשה טובה**

שיעור 27: **אפסטעמפלען**

שיעור 28: **שפעט-נעמען**

שיעור 29: **מצער זיין איינעם וואס איז אנדערש ווי דו**

אינהאלט

שיעור 30: טעותים ביים לערנען
שיעור 31: אפלאכן פון א צווייטנ'ס אויסזען
שיעור 32: אפלאכן פון א צווייטנ'ס חפץ
שיעור 33: אוועקמאכן עסן
שיעור 34: אומאנגענעמע פראגן
שיעור 35: דער צוויי-עקיגער "ניין"!
שיעור 36: קאפ ארבעט
שיעור 37: דערשטיקן דעם פלאם
שיעור 38: פארבן א בילד פון זיך
שיעור 39: לויבן א צווייטנ'ס איינקונפטן
שיעור 40: מ'רעדט וועגן מיר!
שיעור 41: האב נישט מורא
שיעור 42: מ'מיינט דיר
שיעור 43: אלארמירנדע שריט
שיעור 44: גוט ביזן לעצטן טראָפּ
שיעור 45: היילן וואונדן מיט ווערטער
שיעור 46: איינצלהייטן, איינצלהייטן
שיעור 47: נאכמאכן פארבאטן
שיעור 48: סודות פון חדר
שיעור 49: א באהאלטענע אטאקע
שיעור 50: סארקאסטיש גערעדט
שיעור 51: א טאג אין חיות גארטן
שיעור 52: אינו דומה
שיעור 53: געמאסטענע טענער
שיעור 54: אן לשון
שיעור 55: שרייבן שלעכטס

פרק ד': מיטלען פאר הצלחה

שיעור 56: **מיטל #1:** גרויסע פארדינסטן
שיעור 57: **מיטל #2:** רעגן שוץ
שיעור 58: **מיטל #3:** זען און ארויסברענגען דאס גוטס
שיעור 59: **מיטל #4:** ליין די שילדן!
שיעור 60: **מיטל #5:** אויסגראדן דעם רינג
שיעור 61: **מיטל #6:** אפריייניגן די איבערקערעניש

צילפונקט

א מאכטפול געווער–דער כח הדיבור

מיר האבן פיס; א פערד האט אויך פיס.
מיר האבן א נאז; א מאלפע האט אויך א נאז.
מיר האבן אויגן; א מייז האט אויך אויגן.

וואס מאכט אונז אנדערש ווי די חיות וואס השי"ת האט באשאפן?

ווען השי"ת האט אונז באשאפן, האט ער ארייגעבלאזן א ספעציעלער חִיות אין אונזער לופט-רער. דאס איז נישט געווען סתם לופט; עס איז איינע פון די שטארקסטע כלים וואס דער באשעפער האט אמאל געגעבן פאר סיי וועלכער באשעפעניש.

דאס איז דער כח הדיבור — דער כח צו רעדן.

ווען מיר רעדן, שטופן מיר נישט פשוט ארויס לופט דורך אונזערע שטימבענדער. מיר לאזן ארויס א חלק פון דעם מאכטפולן כח וואס השי"ת האט אריינגעלייגט אין אונז ווען מיר זענען באשאפן געווארן.

דעריבער האבן אונזערע ווערטער אזא שטארקן כח. מיט א פאָר ווערטער פון תפילה, קען מען איינ־רייסן די הימלען. פון דער אנדערער זייט, קען מען מיט איין ווארט לשון הרע פארשאפן צער פאר זיך אליין און זיכער פאר אנדערע.

ווערטער קענען בויען וועלטן און חרוב מאכן וועלטן. עס ווענדט זיך וויאזוי מען ניצט דעם געוואלדיגן כח וואס מיר האבן באקומען.

דער מקור

ויפח באפיו נשמת חיים (אונקלוס בראשית ב:ז)

און ער האט אריינגעבלאזן אין זיין נאז די נשמה פון לעבן, און דער מענטש איז געווארן א לעבעדיגער באַ־שעפעניש — א רעדנדיגער באשעפעניש.

ערציילונג

א בילד אנטפלעקט

"קום אהער!" האט חי'לע אויסגערופן צו אלע ארומיגע. "גיב א קוק!"

אין געציילטע סעקונדעס האבן עטליכע נייגעריגע מיידלעך זיך גרופירט ארום איר, און די גע־שרייען האבן זיך געלאזט הערן.

"אָה-האַ!"

"ווער האט עס געמאכט?"

"מיינסט עס נישט ערנסט!"

"טויבי," האט חי'לע געמאלדן מיט א געהיימניספולן וואונק. "זי איז א טאלאנטפולע מעלערין."

"אוי, טרייב נישט איבער," האט טויבי פראטעסטירט, פרובירנ־דיג צו פארדעקן איר פאפיר. "עס איז גארנישט."

> **טויבי האט שנעל פארווישט די אויגן. "איך האב זיך געשפירט אליין אויף דער וועלט..."**

"דאס רופסטו גארנישט?!" האט חי'לע געלאכט. זי האט זיך גע־וואנדן צו די מיידלעך ארום טויבי'ס טישל. "איר האלט אויך אז דאס איז גארנישט?"

"ס'איז געוואלדיג!" האט ברכי אויפריכטיג געזאגט, אפשר אביסל איבערראשט.

טויבי האט געווענליך פארברענגט אליין ביי ריסעס, ליינענדיג א ביכל אין עס-זאל. זי איז נישט געווען דוקא אומבאליבט אדער ארויסגעלאזט; זי האט זיך פשוט נישט גע־נומען די מי זיך צו באפריינדן מיט אנדערע מיידלעך.

"איר מוזט זען וואס נאך זי קען מאלן," האט חי'לע נישט נאכ־

געלאזט. "טויבי, ווייז זיי ווי דו האסט נאכגעמאלט דעם חת"ם סופר."

טויבי האט זיך פאררויטלט, און זי האט ארויסגעשלעפט א פאפיר מיט א מייסטערהאפטיגן בילד. איבערראשטע אויסרופן האבן זיך געהערט פון אלע זייטן.

"טויבי איז עפעס אויסערגעווענליך," האט חי'לע איבערגע'חזר'ט, צו דער צושטימונג פון די אנדערע מיידלעך. "מיר וואלטן איר געדארפט בעטן צו מאכן עפעס פאר אונזער צייטשריפט, ניין?"

"זיכער!" דאס איז געווען יהודית, די אפיציעלע קלאס פּאָרשטייערין. אלע קעפ האבן העפטיג צוגעשאקלט.

טויבי שעכטער איז פלוצלינג געווארן א טייל פון דער קלאס. און חי'לע נייהויז, וועמענ'ס הארץ איז אויסגעגאנגען פאר איר ביזיעצטיגע איינזאמע חבר'טע, האט געשמייכלט מיט צופרידנהייט.

*   *   *

"איך בין שטארק איבערגענומען," האט די מיידל ביים שטענדער געזאגט, פארעכטנדיג נערוועז אירע האר און האלטנדיג די גרויסע "רעדנערין אויסצייכענונג" מיט ציטערדיגע פינגערס. "איך... וואלט קיינמאל נישט געגלייבט אז איך וועל דא שטיין היינט, אין טאג פון אונזער גראדועישן. מיט זיבן יאר צוריק, ווען מיר זענען געווען אין פינפטער קלאס, בין איך אדורך א שווערע תקופה אינדערהיים. איך בין געווארן פארמאכט און איינגעשלאסן אין זיך, און פארשטייט זיך אז מיינע חבר'טעס האבן זיך אויך צוריקגעצויגן פון מיר. ס'האט אפילו נישט אויסגעזען ווי איינער באמערקט אז איך עקזיסטיר בכלל."

טויבי האט שנעל פארווישט די אויגן. "איך האב זיך געשפירט אליין אויף דער וועלט. און דאן, איין טאג, האט זיך אלעס פלוצלינג געטוישט. די מיידלעך אין קלאס האבן אנגעהויבן זיך אומקוקן אויף מיר; זיי האבן אנגעפאנגען שעצן מיין טאלאנט פון מאלן. פון דארט האט גענומען גיין בארג ארויף — ממש נישט צום גלייבן! און דאס איז אלעס צו פארדאנקען איין מיידל, חי'לע נייהויז. מיט אביסל מחשבה און א פאר גוטהארציגע ווערטער, האט זי מיר אויפגעבויט און געטוישט מיין לעבן. אויף אייביג."

זאג גוט!

ש:
וויאזוי קענען אונזערע ווערטער באמת העלפן אדער מצער זיין אנדערע?

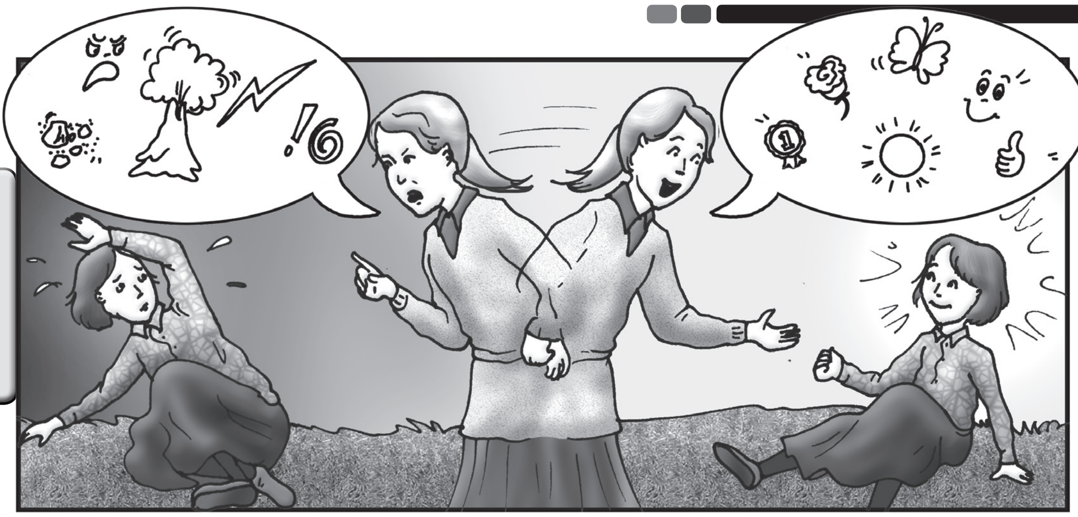

לאמיר איבערגיין

א ווארט האט א מורא'דיגן כח און איז א וואונדערליכע מתנה פון השי"ת. מען קען עס ניצן צו ברענגען אויסטערלישע גוטס אויף דער וועלט; אבער אויב מען איז נישט פארזיכטיג, קענען אונזערע ווערטער חלילה אנזייען געפערליכע חורבנות.

טו טעגליך

ניץ דיין כח הדיבור אויף א פאזיטיוון אופן. גיב היינט איינעם אן אויפריכטיגן קאמפלימענט.

צילפונקט

וואס ברענגט אונז ווי צו טון אנדערע? סיבה #3: א געפיל פון מינדערוויכטיגקייט

קיינער האט נישט ליב צו פילן קליין און מינדערוויכטיג. ווען מען פילט אזוי, שפירט מען זיך שוואך און הילפסלאז.

דאס איז זייער אן אומאנגענעם געפיל פאר סיי וועמען. מיר ווילן פטור ווערן פון דעם געפיל, און דעריבער זוכן מיר וועגן וויאזוי זיך צו שפירן **גרויס**.

עס זענען דא פיל גוטע אופנים וויאזוי מען קען **ווערן גרויס**.

אבער לײדער האט דער יצר הרע זיין אייגן שאכטל מיט נידריגע שפיצלעך, וואס ער רייצט אונז אן צו ניצן כדי מיר זאלן אויף א קורצער צייט קענען פילן **גרויס**...

...ווי צום ביישפיל, זיך מאכן וויכטיג, ספעציעל — ווי טון און שטעכן אנדערע — וואס מאכט אונז שפירן **גרויס** דורכן מאכן אנדערע שפירן קליין און מינדערוויכטיג.

צום באדויערן, טון אבער קיין איינער פון די שפיצלעך אונז נישט באמת גרויס מאכן. עס אר־בעט נאר אויף א קורצע צייט. עס העלפט באהאלטן דאס געפיל פון קליינליכקייט; טיף אינעווייניג בלייבט מען נאך דער זעלבער מענטש.

דער מקור

איזהו מכובד? המכבד את הבריות (אבות ד:א)

ווער איז געשעצט? דער וואס שעצט אנדערע.

ערציילונג

פארשטויסן

ס'איז פשוט נישט קיין יושר.

טילי האט געשטויסן א קליין שטיינדל און באטראכט ווי עס טאנצט איבערן גאס. טאק, טאק, טאק.

פונקט אזוי פיל איך, האט זי טרויעריג געטראכט. ארומ־געשטויסן א גאנצן טאג. אינדערהיים באהאנדלט מען מיר ווי א קליין קינד. ס'איז נישט מיין שולד אז איך בין די יונגסטע אין דער משפחה, איז פארוואס דארף מען מיר מאכן פילן אזוי קליין און מינדערוויכטיג? און אין שולע רופן מיר אלע "קליינטשיגס". וואס איז אז איך בין אביסל נידריג? פארוואס דארף מען זיך אלעמאל אנטשעפען אויף מיר מיט דעם?

די שלעכטע שטימונג האט באגלייט טילי'ן א גאנצן נאכ־מיטאג. זי האט אפגעזאגט איר מאמע'ס פארשלאג צו גיין צוזאמען איינ־קויפן, און האט אויסגעקליבן אנשטאט צו בלייבן זיצן אין איר צימער און טרויערן.

"טילי! פעסי רופט דיר!"

טילי האט זיך אונטערגעברומט. פעסי איז איר ניכטע, נאר איין יאר יונגער ווי איר. זי איז אפטמאל געקומען באזוכן איר באבע נאכמיטאג און האט אלעמאל געוואלט שפילן מיט איר בעסטער מומע, טילי.

"אָה," האט טילי ברוגז'דיג געמורמלט דער־זעענדיג פעסי'ן ארויפקומען די שטיגן.

"ווילסט זען וואס איך האב באקומען פאר אפי־קומן?" האט פעסי פרייליך געפרעגט. "ס'איז א דאַל וואס מ'קען פיטערן, און זי עסט עכט די עסן! קום — כ'וועל דיר לאזן איר פיטערן."

פעסי האט אנגעקוקט טילי'ן מיט א שאקירטן בליק. זי האט זיך שנעל אויסגעדרייט און איז אראפגעלאפן די שטיגן.

טילי האט געוועגליך שטאלצירט מיטן זיין א גוטע חבר'טע פאר פעסי, אבער היינט האט איר שלעכטע גוסטע איר באהערשט. איידער זי האט זיך געקענט צוריקהאלטן זענען די ווערטער איר ארויסגעשפרונגען פון מויל.

"ס'איז סתם א נארישע שפּילצייג!" האט זי געזאגט מיט כעס. "אזא בעי־בישע מתנה! גיי שפּיל זיך אליין. כ'בין יעצט פארנומען!"

פעסי האט אנגעקוקט טילי'ן מיט א שאקירטן בליק. זי האט זיך שנעל אויסגעדרייט און אראפגעלאפן די שטיגן. טילי איז געבליבן אליין, איבער־ראשט פון דעם ניי-אנטדעקטן געפיל: א געפיל פון שטארקקייט.

הא! האסט געזען פעסי'ס פנים? זי זעט אז איך בין בעל הבית. איך בין עלטער און מער וויכטיג!

דאס געפיל פון מאכט איז געווען פונקט גענוג שטארק צו איבערוועלט־יגן אן אנדער געפיל: בושה. טילי האט עקשנות'דיג באזייטיגט פון איר מח פעסי'ס פארווייטאגטע פנים. *ס'קומט זיך איר*, האט זי געטראכט. *זי איז אזא בעיבי.*

דעם נעקסטן טאג, נאכ'ן ווידעראמאל ווערן אויסגעשלאסן פון אירע חבר'טעס ביי מחניים ווייל "ביסט אזוי קליין ווי א מיידל פון קינדערגארטן", איז טילי צוגעגאנגען צו א גרופע יונגערע מיידלעך און טיף איינגעאטעמט.

"מ'מאכט א לעבן, הא?" האט זי פעסט אויסגערופן. "זע דארט ווי חוי קען אפילו נישט כאפן א באל!"

חוי איז רויט געווארן. די אנדערע מיידלעך האבן געלאכט. טילי האט נאכאמאל געשפירט דעם נעכטיגן מאכט געפיל.

געענדיגט מיטן ווערן ארומגעשטויסן איבעראל. יעצט איז מיין ריי צו שפירן וויכטיג!

עס האט גענומען נישט מער ווי א פאר וואכן ביז טילי איז פארוואנדלט געווארן אין קריג מאשין. די מיידלעך האבן אנגעהויבן איר אויסמיידן; אירע ניכטעס זענען מער נישט אריבערגעקומען. די לערערינס זענען גע־ווארן באזארגט, און אירע עלטערן האבן באמערקט אז עפעס טויג נישט.

"אה, וואספארא *העדליכע* שיך," האט טילי איין פרימארגן געשפעט פון איר חבר'טע פייגי. "וואו האסטו עס געקויפט? פון א ירושות צענט־ער?"

זי האט זיכער נישט ערווארטעט פייגי'ס ענטפער. אנשטאט רויט ווערן, איז פייגי געקומען א טריט נענטער און אריינגעקוקט טילי'ן אין די אויגן. "טילי," האט זי געזאגט שטילערהייט, "דו מוזט טאקע מאכן אנד־ערע מענטשן פילן שלעכט אז דו זאלסט קענען פילן גוט מיט זיך? ממש א שאד."

און טילי האט נישט געוואוסט וואס צו זאגן.

זאג גוט!

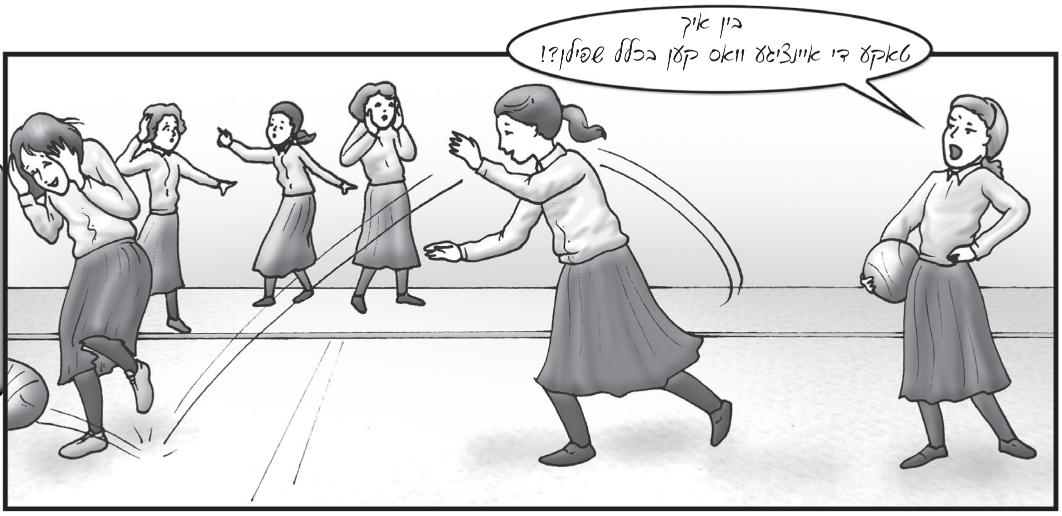

ש:
אויב די מיידל איז אומצופרידן מיט וויאזוי אירע חבר'טעס שפילן, וואלט זי געקענט טרעפן א בעסערן וועג וויאזוי דאס ארויסצוברענגען?

לאמיר איבערגיין

פילן וויכטיג — לאמיר זיך נישט דערקייקלען אזוי נידריג זיך צו מאכן שפירן גרויס דורך קלאפן אנדערע.

באמערקונג: אין די פאלגנדע שיעורים וועלן מיר זען אז רוב אורזאכן פון אונאת דברים קומען פון זיך שפירן מינדערוויכטיג. מיר וועלן אויך לערנען וויאזוי צו שפירן גוט מיט זיך, אז מען זאל מער קיינמאל נישט דארפן קלאפן אנדערע כדי צו פילן גרויס.

טו טעגליך

שפירן גוט מיט זיך הייבט זיך אן מיטן טון בכבוד'יגע זאכן, און מיטן זיך אויפפירן אויף אן אופן וואס איז מכבד אנדערע. טראכט פון איין זאך וואס דו קענסט היינט טון צו ארויסווייזן רעספעקט פאר א צווייטן מענטש — און טו עס טאקע (צום ביישפיל: גיב איר א גריס ווען זי קומט אריין, גיב איר א קאמפלימענט, א.ד.ג.)!

צילפונקט

פארמינערן יענעמ'ס געפיל פון דערגרייכונג

*צווי וואכן! **גאנצע** צווי וואכן האסטו פארברענגט מיטן הערליך דעקארירן א בילדער אלבום פון דיין משפחה. דיינע שכנ'טעס זענען געקומען באטראכטן דיין ווערק. די אָרטיגע צייטשריפט האט אפילו ארייגעלייגט א פאר בילדער דערפון אין זייער "בילדער ווינקל"! און דאן, איין טאג, גייט א מיידל פון אייער בנין, וואס איז דיר פשוט מקנא, און לאזט איר צולאזטע אייזקרעם אראפרינען אויף דיין ביכל.*

שמירררררר!

קיין זאך קומט נישט צו צום געפיל פון דערגרייכונג — דאס זיך אליין איבערצייגן אז דו צייכנסט זיך אויס אויף עפעס אן אופן. צי דו האסט מצליח געווען ביים פארהער, געוואונען א שפיל, געמאכט א סיום, געענדיגט א שווערן פראיעקט... וואס עס זאל נאר זיין, א דערגרייכונג בויעט זעלבסטזיכערקייט, און גיבט מוט צו טון און אויספירן מער און מער.

לאמיר זיך פארשטעלן אז דו האסט נארוואס פארענדיגט גאר א לאנגן און שווערן פראיעקט. יעצט פרוביר זיך אויסצו'משל'ען ווי דו נעמסט א טריט אויף צוריק צו באטראכטן דיין מייסטערווערק. ווי דו באוואונדערסט עס אזוי אין געדאנק, גייט איינע פארביי, און לאזט פאלן א ווארט אז דיין דערגרייכונג איז גארנישט אזוי מורא'דיג — אדער נאך ערגער, גארנישט ווערד. דיין זעלבסט-שאץ ווערט פארשוואונדן ווי עס וואלט קיינמאל נישט געווען.

ווען מען קריטיקירט א צווייטע'ס דערגרייכונג, נעמט מען פון יענעם אוועק דעם חשק וואס שטופט איר ווייטער אנצוגיין. דאס קען איר ברענגען צו ווענלן אויפגעבן. אזעלכע ווערטער זענען אזוי שעדליך אז זיי קענען פארקלאפן א צווייטנ'ס חשק און יענעם געווענליך דערשלאגן.

ערציילונג

דערגרייכט א דערנידערונג

וואו איז צארטי?" האט פרומי געפרעגט, בשעת זי האט זיך געשטופט דורך די שמועסנדיגע מיידלעך אין א זוכעניש נאך איר בעסטער חבר'טע. "אה, דא ביסטו!" האט זי ענדליך אויסגערופן, כאפנדיג צארטי'ן ביים אקסל. "איך מוז רעדן מיט דיר!"

"וואס איז געשען?" האט צארטי געפרעגט. "אלעס איז אין ארדנונג? ביסט אזוי רויט און איבערגענומען."

"יא, יא, אלעס איז גוט. הער, ווּעסט נישט גלייבן!" פרומי האט געשלעפט צארטי'ן צום ווינקל פון קלאס־צימער. "ווייסט דאך אז כ'האב זיך איינגעגעבן צו ווערן א קאונסלער אין מחנה ששון דעם זומער, יא?"

"איך גלייב נישט!" צארטי'ס אויגן זענען געווארן ריזיג. "יעדער ווייסט אז ס'איז ממש אוממעגליך צו ווערן אנגענומען דארט. זיי האבן דיר אנגענומען?"

"אה, דא ביסטו!" האט זי ענדליך אויסגערופן, כאפנדיג צארטי'ן ביים אקסל. "איך מוז רעדן מיט דיר!"

אן אויפגעהייטערטע האט פרומי צוגע־שאקלט מיטן קאפ.

"איך גלייב עס טאקע נישט!" צארטי האט איר געשאנקען אברייטן שמייכל. "זיי קלויבן אויס נאר די בעסטע פון די בעסטע. איינע פון מיינע שוועסטערס האט זיך איינגעגעבן דארט איין יאר, און כאטש זי איז אזוי געלונג־ען און יעדער האט איר ליב האבן זיי איר נישט אנגענומען. פרומי! איך פריי זיך אזוי שטארק פאר דיר!"

פרומי האט געשמייכלט. ס'איז ווייט נישט געווען גרינג.

מחנה ששון איז, ווי צארטי האט געזאגט, זייער שטרענג מיט די קאונסלערס וואס זיי נעמען אן. עס האט געפאדערט אסאך קור־אזש און בטחון פון פרומי'ס זייט צו אפילו טראכטן פון זיך איינגעבן, און אויך נאכן אריינשיקן איר אפליקאציע האט זי זיך נישט געטרויט צו האפן אז זי וועט למעשה אנגענומען ווערן.

"נו, זענען זיי טאקע גוטע מבינים!" האט צארטי אויסגערופן, קלאפנדיג פרומי'ן אויפן אקסל. "ס'איז וואונדערליך, פרומי!"

"וואס איז אזוי וואונדערליך?" האט א קול לאנגזאם געפרעגט. די חבר'טעס האבן זיך אויסגעדרייט. פאר זיי איז געשטאנען הדסה, מיט א שפאטישן שמייכל אויפן פנים.

"איך האב אומווילנדיג אונטערגעהערט אייער שמועס," האט זי טרוקן געזאגט. "וואס מאכט איר אזא מצב פון ווערן אנגענומען אין מחנה ששון? כ'האב געהערט אז זיי זענען געבליבן הענגען דעם יאר, און זיי נעמען אן ווער ס'שרייבט זיך נאר איין."

הדסה האט זיך גלייכגילטיג אויסגעדרייט און אוועקגעגאנג־ען, איידער זי האט געקענט זען פרומי'ס פנים איינפאלן פון איר הויכער שמחה צום שווארצן אפגרונד פון אנטוישונג.

זאג גוט!

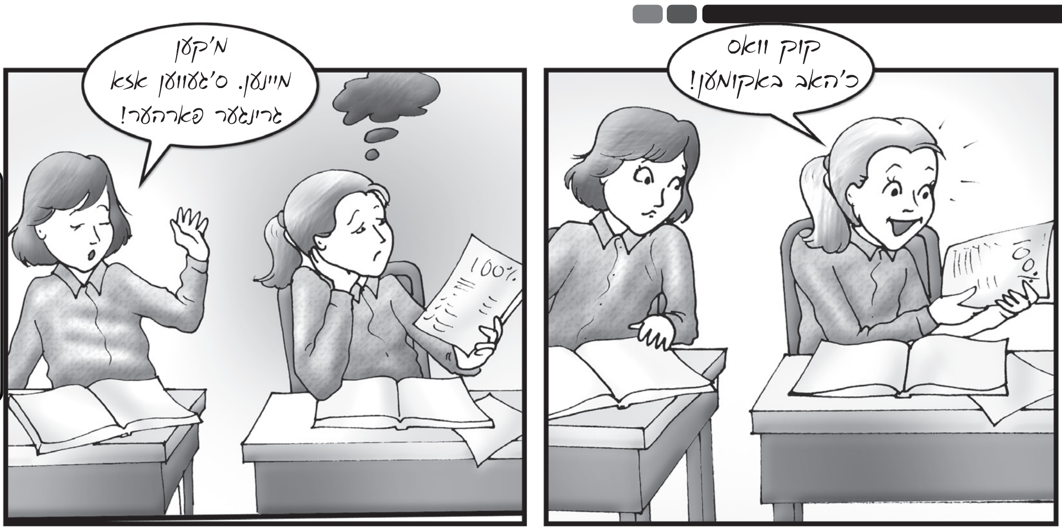

ש:

וואס איז די עוולה פון זאגן אז ס'איז געווען א גרינגער פארהער?

לאמיר איבערגיין

פארמינערן א צווייטנ'ס דערגרייכונג שעדיגט יענעמ'ס זעלבסט-שאץ.

טו טעגליך

ווען איינע דערציילט דיר גוטע נייעס וועגן זיך, שטרענג זיך אן צו פארגרעסערן איר געפיל פון דערגרייכונג מיט אן אויפריכטיגן קאמפלימענט.